

Ανασκόπηση

Η αρνητική πλευρά κάθε κρίσης αποτελεί μια πλατφόρμα πάνω στην οποία κάθε φορά έχει χτιστεί μια από τις μεγαλύτερες πανανθρώπινες επιτυχίες! Στο παρόν βιβλίο του, ο συγγραφέας σκιαγραφεί, περιγράφει και κριτικάρει την αρνητική έννοια του λήμματος « κρίσης », έτσι όπως αυτήν την καταλαβαίνουν και την έχουν προσδιορίσει μεγάλοι συγγραφείς, οικονομολόγοι και οικονομικοί δημοσιογράφοι. Επίσης δίνει χρήσιμες συμβουλές, για να μπορεί κανείς να αισθάνεται ευτυχής, όταν όλοι οι άλλοι γύρω του κλαίνε και οδύρονται, λόγω της οικονομικής κρίσης.

Θα μου επιτραπεί να παρομοιάσω την κρίση σαν το κρεμμύδι που ως γνωστόν κάτω από τον εξωτερικό φλοιό του υπάρχουν πολλοί άλλοι που καθαρίζοντας το, στο τέλος μας προξενεί δάκρυα στα μάτια. Κάπως έτσι παρουσιάζονται και οι κρίσεις που αρχίζουν πάντα με σημαντικόφορο τους, τις χρηματιστηριακές κρίσεις, στην συνέχεια μεταβάλλονται σε νομισματικές και στο τέλος εμφανίζονται με την χειρότερη μορφή τους, την οικονομική κρίση, αν οι πολιτικοί δεν πάρουν από νωρίς τα κατάλληλα μέτρα. Και η ιστορία αποδεικνύει πως συνήθως δεν τα παίρνουν!

Το 2008 μας επιφύλαξε την πρώτη μεγάλη έκπληξη, ή αν προτιμάτε την εισαγωγή σε αυτό που όλοι φοβούνται και τρέμουν την οικονομική κρίση και αυτό με τις ακραίες τιμές του μαύρου χρυσού που οδήγησαν την τιμή του, πάνω και από τα 140 δολάρια το βαρέλι (158,76 λίτρα) και επηρέασαν και εξακολουθούν να επηρεάζουν αρνητικά την παγκόσμια οικονομία.

Η οικονομική κρίση, με όλες τις σκληρές και αντικοινωνικές της συνέπειες, ή ήταν ήδη γεγονός, αν η παγκόσμια οικονομία τα τελευταία χρόνια δεν είχε δεχτεί την ευεργετική επίδραση της οικονομικής ανόδου των δύο μεγάλων ασιατικών χωρών, της Κίνας και των Ινδίων. Οι δύο αυτές χώρες, με τους δύο πιο πανάρχαιους πολιτισμούς μέσω των οποίων σφυρηλατήθηκε η εργατικότητα και η υπομονή των κατοίκων τους, έπαιξαν ένα πολύ σημαντικό οικονομικό ρόλο, όχι μόνο σε ό,τι αφορά την παραγωγή φτηνών προϊόντων,

αλλά κυρίως στο γεγονός ότι εδώ και μια δεκαετία τώρα μαζί με την Ιαπωνία συμβάλουν αποτελεσματικά στην έμμεση χρηματοδότηση της καρκινώδους οικονομίας των ΗΠΑ, με τα τεράστια πλεονάσματα του εξωτερικού τους εμπορίου.

Σήμερα, οι δύο αυτές χώρες, είναι οι κατ' εξοχήν κύριοι χρηματοδότες της οικονομίας των ΗΠΑ, αφού διαθέτουν τεράστια συναλλαγματικά αποθεματικά σε δολάρια που επενδύονται αποκλειστικά σε κάθε μορφής χρεόγραφα του αμερικανικού δημοσίου. Στην προκειμένη περίπτωση, η βασική ερώτηση είναι: Για πόσο καιρό ακόμη, οι Ασιάτες θα δέχονται, να παίζουν το ρόλο του κομπάρσου στην παγκόσμια οικονομική και πολιτική σκηνή και θα δέχονται αδιαμαρτύρητα την ηγεμονία του δολαρίου; Τι θα συμβεί, αν ξαφνικά κάποιο πρωινό αποφασίσουν από κοινού να ακολουθήσουν μια εντελώς διαφορετική οικονομική πολιτική και γιατί όχι σε συνεργασία με την Ρωσία; ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΙ ΘΑ ΣΥΜΒΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ;

Ένας δεύτερος καλός οiwνός ήταν η εκλογή του πρώτου αφροαμερικανού προέδρου στις ΗΠΑ, του Ομπάμα, ο οποίος ομολογουμένως ανάλαβε την προεδρία σε μια πολύ άσχημη οικονομική περίοδο, με την χώρα να βρίσκεται στο χείλος της οικονομικής κατάρρευσης, με ένα υπέρογκο εξωτερικό χρέος και ένα ελλειμματικό προϋπολογισμό, με εκατομμύρια άνεργους, άστεγους, με καταχρεωμένες πολιτείες και μεγάλες επιχειρήσεις που αδυνατούν να πληρώσουν το υπαλληλικό προσωπικό τους. Μερικές πολιτείες μάλιστα έχουν αρχίσει να απειλούν με οικονομική ανεξαρτητοποίηση, κάτι που προβλέπει το σύνταγμα των ΗΠΑ, με σκοπό να μην πληρώνουν φόρους στην ανίκανη κεντρική κυβέρνηση της χώρας.

Ο κ. Ομπάμα δεν κληρονόμησε μόνο μια πολύ άσχημη οικονομία, αλλά και μια αρκετά προβληματική εξωτερική πολιτική, με ανοιχτά πολεμικά μέτωπα που καθημερινά κοστίζουν πολλά εκατομμύρια δολάρια. Από τα προβλήματα αυτά δεν είναι βέβαιο ότι θα καταφέρει να ξεμπλέξει και τόσο εύκολα, καθόσον, πιθανότατα, θα αναγκαστεί να συγκρουστεί με ισχυρά σκοτεινά οικονομικά συμφέροντα των γνωστών κύκλων της πολεμικής βιομηχανίας των ΗΠΑ και προπάντων με την πάντα αινιγματική και πανίσχυρη CIA που φαίνεται πως εξακολουθεί να έχει το επάνω χέρι στην εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ, όπως και στην εποχή του Τζον Φ. Κέννεντυ, για την δολοφονία του οποίου σήμερα θεωρείται σαν βέβαιο ότι έπαιξε ένα σοβαρό ρόλο.

Επίσης, άκρως προβληματική είναι και η λειτουργία της Αμερικανικής Κεντρικής Τράπεζας που είναι περισσότερο γνωστή με τα αρ-

χικά γράμματα «FED», η οποία όχι μόνο δεν είναι τράπεζα, αλλά ούτε καν κρατική είναι. Ο ιδιωτικός αυτός οικονομικός οργανισμός διοικείται και στην κυριολεξία εκπροσωπεί τα συμφέροντα των οικογενειακών εταιρειών: Rothschild, Lazard Frères (Eugene Meyer), Kuhn Loeb Company, Warburg Company, Lehman Brothers, Goldman Sachs, Rockefeller, P. J. Morgan που όπως αναφέρει ο γερμανός συγγραφέας Αντρέας φον Ρέτσι στο περίφημο βιβλίο του «SKULLS & BONES» (ελληνική έκδοση «Η Αδελφότητα του Θανάτου», εκδόσεις HPA), αποτελεί τον πυρήνα μιας μυστηριώδους οργάνωσης, επικεφαλής της οποίας φέρεται να είναι η οικογένεια Μπους.

Αφγανιστάν, Ιράκ και ενδεχομένως αύριο το Ιράν σε συνδυασμό με το ακανθώδες πρόβλημα της Μέσης Ανατολής, θα χρειαστούν μεγάλες προσπάθειες προκειμένου να βρεθεί μια κοινά αποδεκτή λύση από τα εμπλεκόμενα κράτη. Η πολιτική κατάσταση στην περιοχή περιπλέκεται ακόμη περισσότερο, με την παρουσία του σκληροπυρηνικού κ. Νετανιάχου στην κυβέρνηση του Ισραήλ που φαίνεται αποφασισμένος να συγκρουστεί ανοιχτά με το θεοκρατικό καθεστώς του Ιράν, έστω και μόνος του.

Την παγκόσμια οικονομική και πολιτική κατάσταση κάνει ακόμη πιο δύσκολη η οικονομική κρίση που αρχίζει να γίνεται σοβαρά αισθητή και σε όλη την Ευρώπη, η οποία για μια φορά ακόμη αποδεικνύει, πως δεν είναι ικανή να λύσει από μόνη της, ακόμη και απλά προβλήματα, όπως αυτό της μετανάστευσης των Αφρικανοασιατών που απελπισμένα ψάχνουν ένα καλύτερο αύριο στην Ευρώπη. Μια Ευρώπη από την οποία λείπουν οι ισχυρές πολιτικές προσωπικότητες, φορείς μεγάλων πολιτικών οραμάτων.

Τα Βαλκάνια, το μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης, είναι ένα ακόμη μαύρο καζάνι που σιγοβράζει και κανείς δεν γνωρίζει, πότε και πού θα εκραγεί και τι συνέπειες μπορεί να έχει, όχι μόνο για την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά πρωτίστως για την χώρα μας που όπως τόσους αιώνες πριν, έτσι και σήμερα, περιβάλλεται πάντοτε από εχθρικά κείμενους απέναντι της γείτονες, οι οποίοι συν τοις άλλοις υποστηρίζονται ανοιχτά από τις ΗΠΑ, για πολλούς και διαφόρους λόγους όπως τα Σκόπια π.χ. λόγω της ύπαρξης του νέου μεγάλου στρατοπέδου των ΗΠΑ στα βόρεια σύνορα του και της Τουρκίας που υποστηρίζεται από το ισχυρό τούρκο-ιουδαϊκό λόμπι των ΗΠΑ με εξέχουσες κατευθυντήριες προσωπικότητες αυτές του κ. Κίσιγκερ και της κας Ολμπράιτ κ.α. και που πάντα εποφθαλμιά την έξοδο της στο Αιγαίο, δηλαδή διεκδικεί όλα τα Δωδεκάνησα!

Φυσικά δεν πρέπει να ξεχαστεί και η Ρωσία, η οποία δεν κρύβει τις προθέσεις της, να θέλει να παίξει ένα δικό της ανεξάρτητο, όσο και ηγεμονικό ρόλο στην παγκόσμια οικονομικοπολιτική σκακιέρα, γεγονός που ενοχλεί αφάνταστα τους νατοϊκούς κύκλους που δεν παραλείπουν να της δημιουργούν πολιτικά προβλήματα με αιχμή τις πρώην χώρες του σοβιετικού μπλοκ.

Τέλος, στην άλλη άκρη του πλανήτη, στην Λατ. Αμερική, η κατάσταση δεν παρουσιάζεται καλύτερη. Οι λαοί της, ζητούν αγωνιωδώς να απελευθερωθούν από κάθε ξένη έμμεση ή άμεση κυριαρχία και να χτίσουν ένα δικό τους, καλύτερο μέλλον, με ή δίχως τον περίφημο θάμνο «κόκα». Η φτώχεια όμως και η ανέχεια της περιοχής φαίνεται πως αποτελεί βούτυρο στο ψωμί εξτρεμιστικών επαναστατικών στοιχείων που ζητούν την ευκαιρία να εγκατασταθούν στην μια ή την άλλη χώρα. Μετά τον Τσε Κεβάρα και τον Φιντέλ Κάστρο, σήμερα ο Τσάβες αντιστέκεται σθεναρά στα σχέδια της Ουάσιγκτον, η οποία ενδιαφέρεται για την εξασφάλιση των πηγών ενέργειας της περιοχής, καθώς και των φτηνών εργατικών χεριών της.

Μια απλή ΔΙΑπίστωση

Οι σημερινοί πολιτικοί ηγέτες, όπως επίσης και οι οικονομολόγοι δεν μπόρεσαν ακόμη να δώσουν εποικοδομητικές λύσεις για την επιτυχή αντιμετώπιση χρηματιστηριακών κρίσεων και οικονομικών υφέσεων, τόσες δεκαετίες τώρα. Αποδείχτηκαν και εξακολουθούν να είναι κυριολεκτικά ανίκανοι, όχι μόνο να εντοπίσουν την επερχόμενη νέα μεγάλη κρίση, αλλά συγχρόνως και την πιο επικίνδυνη όλων των εποχών βάση των μέχρι στιγμής προβλέψεων.

Σοβαροί ανεξάρτητοι ερευνητές, υποστηρίζουν πως η κυριότερη αιτία των διαρκών κρίσεων μετά τον Β΄ Π. Πόλεμο, έχει την φωλιά της στην περίφημη συνθήκη της Bretton Woods (1944), με την οποία οι ΗΠΑ εθισθητικά καθιέρωσαν το δολάριο ως παγκόσμιο συναλλαγματικό νόμισμα και αποθεματικό μέσο. Αυτό επετεύχθη, παρά τις δυναμικές αντιρρήσεις, όσο και τις δραματικές προειδοποιήσεις, του τότε άγγλου αντιπροσώπου που δεν ήταν κανένας άλλος από τον γνωστό οικονομολόγο J. M. Keynes.

Άγνωστο παραμένει το γεγονός, εξ ου και η σχετική αμφιβολία, αν πραγματικά η οικονομία μπορεί να θεωρηθεί επιστήμη και οι οικονομολόγοι επιστήμονες. Αυτό δε για τον απλούστατο λόγο ότι όλοι αυτοί δεν μπόρεσαν να διδαχτούν από τις κρίσεις του παρελθόντος και

κυρίως από την χρηματιστηριακή κρίση του 1929 που οδήγησε την ανθρωπότητα στην μεγάλη οικονομική ύφεση της 10τίας του 1930 (με 54% πτώση του D. J.). Η οικονομική ύφεση που ακολούθησε χρησιμοποιήθηκε, ως δήθεν αφορμή, για το ξέσπασμα του πιο φρικτού, όσο και άριστα προσχεδιασμένου πολέμου της ιστορίας (1939-1944), που, ως γνωστόν, συνοδεύτηκε από εκείνες τις δολοφονικές ρίψεις (ή μήπως δοκιμές;) των ατομικών βομβών στις ιαπωνικές πόλεις Ναγκασάκι και Χιροσίμα, το πετρελαϊκό σοκ της δεκαετίας του 1970 (D. J. μείον 48%), την χρηματιστηριακή κρίση του 1987 (D.J. μείον 23%;) την φούσκα «.com» της δεκαετίας του 1990 (D.J. μείον 44%) όπως και την προτελευταία του 2000 για να φτάσουμε στην κρίση του 2007 που μέχρι σήμερα έχει καταγράψει μια πτώση όλων των χρηματιστηριακών δεικτών πάνω από 58%.

Τους πρώτους μήνες του 2009, καταγράφηκε επίσης και η μεγαλύτερη δολαριακή πτώση του αντιστοίχου δείκτη των αναδυόμενων αγορών του γνωστού MSCI από 1.337,63 τον Οκτώβρη του 2007 στις 476 μονάδες την 3.3.09 ή πτώση της τάξης του 64% («ΒΗΜΑ» 8.3.09, σ. Β14)

Η συνθήκη της Bretton Woods αποτελεί, λοιπόν, για πολλούς την πιο μεγάλη οικονομική απάτη όλων των εποχών. Από την αποφράδα εκείνη ημέρα, οι ΗΠΑ αγόραζαν ό,τι τους άρεσε, χρηματοδοτούσαν και εξακολουθούν να χρηματοδοτούν όλους τους εγκληματικούς όσο και παράλογους πολέμους τους και πληρώνουν με ένα νόμισμα, το οποίο εκτός από το γεγονός ότι είναι επιμελώς διακοσμημένο με ένα πλήθος μασονικών συμβόλων και κεφαλές νεκρών προέδρων, ουδεμία άλλη αξία έχει πέραν του μηδενός.

Ιδίως, μάλιστα, μετά την απόφαση του τότε προέδρου των ΗΠΑ, Ρ. Νίξον, τον Αύγουστο του 1971, να καταργήσει μονομερώς την όποια ΔΙΑσύνδεση του δολαρίου με το χρυσό δηλαδή να καταργήσει και *de jure* τον χρυσό κανόνα. Αυτό μάλιστα, χωρίς ο κύριος αυτός, να ευαρεστηθεί, έστω και για καθαρούς εθιμοτυπικούς λόγους, να πληροφορήσει τους τότε συμμάχους των ΗΠΑ για αυτή του την απόφαση.

Εκ των υστέρων, η ιστορία δικαίωσε τον στρατηγό Ντε Γκωλ που το 1964 αξίωσε από τις ΗΠΑ και πέτυχε την ανταλλαγή των δολαριακών αποθεμάτων της Γαλλίας με χρυσό.

Ο εκδότης